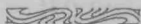

»Da, drago dete, to si pozabil; pa še nekaj si pozabil, namreč; ,Bog plačaj!,' ali pa: ,Lepa hvala!«

»Zapomnita si, otroka,« pristavi še obenem dedek, »zapomnita si za vse življenje: Hvaležnost je prelepa čednost, ki se najbolj poda mladim in starim. Torej teh dveh reči nikdar ne pozabita, Preden prejmeta dar, recita: ,Lepo prosim!« ko sta ga prejela, veselo zahvalita takoj: ,Bog plačaj!« ali pa: ,Zahvalim lepo!«

Angel.

(Po Andersenu.)

Vselej, kadar umrje kje otrok, ki je bil dober in priden, prileti angel božji na zemljo, vzame mrtvega otroka v naročje in natrga šopek cvetic, pa jih nese k Bogu, da zacveto tam še lepše, kakor so cvetele na zemlji. Ljubi Bog pritisne te cvetice na svoje nebeške prsi, tisto pa, ki mu je najbolj všeč, poljubi, in cvetica dobi glas, da more v veliki blaženosti prepevati z drugimi vred.

Glej, vse to je pripovedoval angel božji, ko je nesel mrtvega otroka v nebesa, otrok pa je slišal vse to kakor v sanjah. Letela sta nad mesti v domačiji, kjer se je bil igral otrok, in sta prišla skozi vrtove, kjer so rastle lepe cvetice.

»Katerih si hočeva nabratí in jih presaditi v nabesa?« je vprašal angel.

Tamkaj je stala vrtnica, toda hudobna roka je prelomila steblo, da so vse veje, polne velikih, napol razvitih popkov, uvele visele okrog.

»Uboga vrtnica!« je rekel otrok, »vzemi jo, da bo tam gori pri Bogu zopet zacvetela!«

Angel jo je vzel, poljubil otroka, in mali je napol odprl svoje oči. Natrgala sta še drugih lepih rož.

»No sedaj imava dosti cvetic!« je rekel otrok in angel je prikimal; toda ni še hotel zleteti k Bogu. Bila je noč in popolnoma tiho. Obstala sta v velikem mestu in sta plavala po ozki ulici, kjer je ležal

kup slame in pepela. Angel je pokazal na tisti kup in na nekaj črepinj cvetičnega lončka in na kupček prsti, ki je padla iz lončka in katero so držale skupaj posušene korenine uvele cvetice.

»To vzameva tudi s seboj,« je rekel angel. »Pripovedoval ti bom o tej cvetici, ko bova letela k Bogu«.

Letela sta, in angel je pripovedoval: »Tam doli v tisti ozki ulici, v nizki kleti, je stanoval ubog in bolan deček. Že od rojstva je bil priklenjen na posteljo. Če se mu je kaj izboljšalo, je mogel iti po sobi parkrat gori in doli — po bergljah. Bili so dnevi v poletju, ko je prisijalo tudi solnce k njemu in mu ogrelo ude. Takrat se je poživila kri v njem, in bilo mu je, kakor da bi se izprehajal zunaj. Toda gozd v pomladnem krasu je poznal le po tem, da mu je sosedov sin prinesel prvo zeleno bukovo vejico; to je dejal nad svojo glavo in je sanjal, da sedi pod bukovim gozdom, kjer sijajo solnce in prepevajo ptički.

»Nekega pomladnega dne mu je prinesel sosedov deček tudi poljskih cvetic in med njimi je bila tudi ena, ki je imela še korenine. Zato jo je deček vsadil v lonček in jo postavil na okno poleg postelje. Cvetka je rastla, poganjala nove mladike in cvetela vsako leto. Za dečka je bila najlepši cvetični vrt, zaklad na zemlji. Prilival ji je in jo negoval in skrbel, da je prisijal do nje vsak solnčni žarek, ki je prodril v sobo. Cvetka pa je cvetela le zanj in mu razveseljevala oko. K njej se je obrnil tudi ob smrtni uri, ko ga je poklical Bog. Eno leto je bil pri Bogu in eno leto je cvetka pozabljena stala na oknu in je zvenela in potem so jo vrgli na cesto. In to je tista cvetka, tista uboga cvetka, ki jo midva z drugimi vred neseva k Bogu. Ta cvetica je storila več veselja, nego najlepša roža v kraljevskem vrtu.«

»Toda, kako ti veš vse to?« je vprašal otrok.

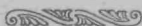
»Vem,« je odgovoril angel, »Jaz sem bil tisti mali, bolni deček, ki je hodil po bergljah; svojo cvetko dobro poznam!«

Otrok je popolnoma odprl svoje oči in je gledal v angelovo veličastno, veselo obličje — in tisti hip sta že bila v nebesih, kjer je vladalo samo veselje in blaženost.

Bog je pritisnil otroka na svoje srce, in otrok je dobil peroti in je odletel z angelom.

In Bog je pritisnil vse cvetke na svoje srce, revno uvelo poljsko cvetko, pa je poljubil, da je dobila glas in je pela z angeli, ki so trepetali okrog Boga. Nekateri čisto blizu, drugi okrog teh v velikih krogih. In vsi so peli, majhni in veliki, z dobrim otrokom vred in tudi revna poljska cvetica je pela, ki je bila uvela ležala na ozki, temni ulici.

Bogdan Selimir.

Trije gozdarji.

Prí povedka. Napisal A. Vladimirjev.

Sešli so se nekoč v gozdu trije gozdarji in so postali kmalu dobri prijatelji. Podirali so mogočne hraste in vitke smreke ter prepevali vesele pesmi. Potrebovali niso mnogo; bili so zadovoljni s kosom kruha in z kozarcem vode. Vesel smeh in njih okrogle pesmi so se razlegale po obširnem, šumečem gozdu od ranega jutra do poznega večera.

Pa je minila pomlad, poslovilo se je poletje, odšla jesen ter nastopila zima. Pritisnil je hud mraz in mrzla burja je stresala zasnežene vrhove stoletnih dreves. Pa tudi zima ni vzela drvarjem veselja in zadovoljnosti — petje in smeh se je razlegalo po gozdu kot prej.

Prigodilo se je pa nekega dne, ko so zadovoljni drvarji pravkar použili svoje borno kosilo in odmolili zahvalno molitev, da je stopila k njim stara, siromašno oblečena ženska.

»Ljudje božji,« jih je nagovorila, »strašno me zebe. Pomagajte mi, da ne zmrznem. Dajte mi malo drv, da si zakurim izbico.«